

KORANENS BUDSKAP KAPITEL 9

SURAH at-Tawba

Kapitelnamn: *Surat al-Tawbah* – även kallad *Bara'ah* ("Frikallelse"). Den består av 129 verser och uppenbarades i Medina.

Kort info

- **Tema:** Kampen för tron, förbundet med Gud och uppgörelsen med hyckleri.
- **Innehåll:** Inleds utan den vanliga *basmalah* ("I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn"), vilket markerar dess allvarliga karaktär. Kapitlet behandlar regler för krig och fred, förhållandet till avgudadyrkare och "bokens folk", samt fördömer hycklarna (*munafiqun*) som låtsas tro men motarbetar islam.
- **Budskap:** Sann tro kräver uppoffring och lojalitet. Hyckleri och svek leder till fördärv, medan ärlig tro och kamp för Guds sak leder till frälsning.

GUD OCH Hans Sändebud säger upp de fördrag som ni har slutit med avgudadyrkarna. (1) [Tillkännage för dem:] "Rör er var ni vill på jorden under fyra månader, men ni skall veta att ni inte kan uppresa er mot Guds [beslut] och att Gud skall förödmjuka dem som förnekar sanningen." (2) Gud och Hans Sändebud tillkännager för alla människor på den Stora

vallfärdens dag: "Gud avvisar [allt samröre med] avgudadyrkarna, och Hans Sändebud [gör detsamma]. Om ni visar ånger är det för ert eget bästa, men drar ni er undan skall ni veta att ni inte kan uppresa er mot Gud." Och låt alla förnekare av sanningen veta att ett plågsamt straff [väntar dem]. (3) Härifrån skall undantas de bland avgudadyrkarna som har slutit fördrag med er och som inte i något avseende vållat er skada och inte har bistått någon [i fientliga företag] mot er. Fullgör era förpliktelser enligt fördragen med dem, så länge de är i kraft. Gud älskar dem som fruktar Honom. (4) När de helgade månaderna gått till ända skall ni döda avgudadyrkarna, var ni än träffar på dem; tag dem till fånga och omringa dem och lägg er i försåt för dem. Men om de visar ånger och [villighet att] förrätta bönen och betala allmoseskatten, lämna dem då i fred - Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (5) Om någon bland avgudadyrkarna söker skydd hos dig, ge honom då ditt beskydd, så att han får höra Guds ord; för honom sedan till en plats där han är i trygghet. De är nämligen människor som inte vet [vad Islam innebär]. (6) HUR SKULLE avgudadyrkarna kunna [göra anspråk på] fördragsenligt [beskydd] av Gud och Hans Sändebud, bortsett från dem som ni slöt avtal med om vapenvila i närheten av den heliga Moskén? [Vad dem beträffar] skall ni stå fast vid ert ord till dem, så länge de står fast vid sitt ord till er. Gud älskar dem som fruktar Honom. (7) Hur [skulle ett sådant fördrag vara möjligt]? Om de är er överlägsna i styrka tar de gentemot er varken hänsyn till släktskapsband eller till gällande regler om skydd. De låter tillmötesgående i sitt tal, men innerst inne känner de avsky [för er] och de flesta av dem är trotsiga syndare. (8) De har sålt Guds budskap för en ynkelig slant och de hindrar [människor] att följa Guds väg. Vad de gör är ont. (9) De tar ingen hänsyn till vare sig släktskap eller gällande regler om skydd när det gäller en troende - deras fientlighet känner inga gränser. (10) Men om de visar ånger och [vilja att] förrätta bönen och betala allmoseskatten, då är de era bröder i tron. Så framställer Vi [Våra] budskap fast och klart för de insiktsfulla. (11) Om de, efter att ha ingått ett fördrag, bryter sina under ed givna löften och angriper er tro, kämpa då mot dessa förnekelsens [och trolöshetens] banerförare, vars eder saknar allt värde, för att förmå dem att upphöra [med sina angrepp]. (12) Eller tvekar ni att kämpa mot människor som har brutit sina eder och som hade planer att jaga bort Sändebudet och som var de första att angripa er? Hyser ni [sådan] rädsla för dem? Men om ni är [sanna] troende är det Gud som ni bör frukta! (13) Kämpa mot dem! Gud skall straffa dem genom era händer och förödmjuka dem och hjälpa er till seger över dem. Och Han skall läka [såren i] de troendes bröst (14) och stilla vreden i deras hjärtan. Gud vänder Sig till den Han vill och innesluter honom i Sin nåd; Gud är allvetande, vis. (15) Trodde ni att ni skulle lämnas i fred, utan att ha visat

Gud vilka de av er är som vill sträva och kämpa [för Hans sak] och som inte söker stöd och skydd hos någon annan än Gud och Hans Sändebud och de troende? Gud är väl underrättad om vad ni gör. (16) DET ÄR inte rätt att de som sätter medgudar vid Guds sida och som vittnar mot sig själva att de förnekar sanningen, gör besök i moskéerna, Guds hus, eller befattar sig med deras underhåll. Allt vad dessa människor har strävat efter har gått om intet och Elden skall bli deras eviga boning. (17) Ingen skall besöka moskéerna, Guds hus, utom de som tror på Gud och den Yttersta dagen och som regelbundet förrättar bönen och ger åt de behövande och som inte fruktar någon annan än Gud. Enbart de kan hoppas höra till dem som har letts på rätt väg. (18) Menar ni kanske att uppgifterna att ge pilgrimerna vatten och att underhålla den heliga Moskén kan jämföras med vad den gör som tror på Gud och den Yttersta dagen och som strävar och kämpar för Guds sak? Dessa ting har inte samma värde inför Gud. Gud vägleder inte de orättfärdiga. (19) De som har antagit tron och utvandrat från onskans rike och som med sina ägodelar och sina liv [som insats] strävar och kämpar för Guds sak har den högsta rangen inför Gud; det är de som skall vinna den stora segern. (20) Deras Herre ger dem det glädjrika budskapet om [Sin] nåd och [Sitt] välbehag och om lustgårdar där Guds gåvor aldrig tryter (21) och där de skall förbli till evig tid; ja, en rik belöning [väntar] dem hos Gud! (22) TROENDE! Tag inte era fäder och era bröder till bundsförvanter om de sätter förnekelse högre än tro; de bland er som sluter sig till dem begår orätt [mot sig själva]. (23) Säg: "Om era fäder och era söner och era bröder och era hustrur och er släkt och de ting som ni förvärvar och de varor för vilka ni oroar er att de skall förbli osålda och era ombonade hem - [om allt detta] står ert hjärta närmare än Gud och Hans Sändebud och kampen för Hans sak, vänta då till dess Gud ger Sin vilja till känna; Gud vägleder sannerligen inte dem som visar trots och olydnad." (24) Gud har kommit till er hjälp i många drabbningar och [så gjorde Han] under slaget vid Hunayn när er styrka gjorde er övermodiga, fastän den inte räckte till för att ge er segern; då kändes den vida jorden trång för er, och till sist gjorde ni helt om och flydde. (25) Då lät Gud ett djupt lugn falla över Sändebudet och de troende och sände härskaror, osynliga för er, [till er hjälp]. Och Han straffade dem som förnekade sanningen; detta är förnekarnas lön. (26) Efter vad som skett vänder Sig Gud till den Han vill och innesluter honom i Sin nåd - Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (27) TROENDE! De som sätter medhjälpare vid Guds sida är orena [på grund av sin avgudadyrkan]! Efter utgången av detta år skall de därför inte tillåtas närma sig den heliga Moskén. Om ni är rädda att fattigdom [hotar er, bör ni veta] att Gud i Sin godhet skall sörja för er, om det är Hans vilja; Gud är allvetande, vis. (28) Kämpa mot dem som, trots att de

[förr] fick ta emot en uppenbarad Skrift, varken tror på Gud eller på den Yttersta dagen och som inte anser som förbjudet det som Gud och Hans sändebud har förbjudit och inte iakttar den sanna religionens bud - [kämpa mot dem] till dess de erkänner sig besegrade och frivilligt betalar skyddsskatten. (29) DE JUDISKA [trosbekännarna] säger: "Esra, Guds son", medan de kristna säger: "Kristus, Guds son". Detta kommer över deras läppar och då säger de efter vad [andra] förnekare av sanningen har sagt före dem. Guds förbannelse över dem! Hur förvirrade är inte deras begrepp! (30) De har tagit sina rabbiner och klosterbröder till herrar och beskyddare i Guds ställe, och [detsamma har de gjort med] Kristus, Marias son, trots att de har förmanats att inte dyrka någon annan än den Ende Guden - det finns ingen gud utom Han; stor är Han i Sin härlighet, fjärran från allt vad de vill sätta vid Hans sida! (31) De försöker utsläcka Guds ljus med sina ord, men det är Guds vilja att Hans ljus skall lysa med full styrka, hur förhatligt detta än kan vara för förnekarna. (32) Det är Han som har sänt Sitt Sändebud med vägledningen och [för att förkunna] den sanna tron som skall föras till seger över all [annan form av] gudstro, hur förhatligt detta än kan vara för dem som sätter medhjälpare vid Guds sida. (33) Troende! Många rabbiner och kyrkans lärda män lägger med orätt beslag på [andras] egendom och spärrar Guds väg [för andra]. De som samlar skatter av guld och silver och inte ger av detta för Guds sak, låt dem veta att ett plågsamt straff väntar dem (34) den dag då dessa [skatter] skall glödgas i helvetets eld och deras pannor, sidor och ryggar brännmärkas med detta [och en röst säger:] "Detta är de skatter ni samlade för att i ensamhet [ruva över dem]; smaka nu det som ni lade på hög! (35) ANTALET månader är tolv enligt Guds dekret - vilket Han fastställde den dag då Han skapade himlarna och jorden. Av dem är fyra helgade; detta är [Guds] evigt sanna lag. Vanhelga därför inte dessa [månader] till skada för er själva. Och var orubbliga i ert motstånd mot dem som sätter gudar vid Guds sida, liksom de är orubbliga i sitt motstånd mot er, och var förvissade om att Gud är med de gudfruktiga. (36) Genom att lägga till [en månad] ger de mer kraft åt förnekandet av sanningen och därmed växer förnekarnas förvirring - ett år förklarar de detta är tillåtet och ett [annat] år förbjuder de det så att det stämmer överens med antalet av Gud helgade månader. På så sätt förgriper de sig på det som Gud har heligförklarat. De har förmåtts att se det onda de gör i ett fördelaktigt ljus, men Gud vägleder inte dem som förnekar sanningen. (37) TROENDE! Hur är det fatt med er? När ni kallas att kämpa för Guds sak klamrar ni er fast vid det jordiska; är ni så intagna av vad denna världen [kan erbjuda] att ni [glömmar] evigheten? Detta liv ger er bara torftiga fröjder jämfört med den eviga glädjen. (38) Om ni inte [vill] kämpa [för Guds sak] skall Han straffa er med ett svårt lidande och Han skall sätta

andra människor i ert ställe. Ni vållar Honom ingen skada – Han [som] har allt i Sin makt. (39) Ger ni inte [Sändebudet] ert stöd, [skall] Gud hjälpa honom [så som skedde] när förnekarna jagade bort honom. [Han var] den andre av de två [som tog skydd] i en grotta och han sade till sin följeslagare: "Var inte rädd – Gud är med oss!" Och Gud lät ett djupt lugn falla över honom och styrkte honom med en för er osynlig härskara och förtog kraften i förnekarnas ord – Guds ord har all kraft, all styrka. Gud är allsmäktig, vis. (40) Gå ut till strid – [vare sig ni ser det som] en lätt uppgift eller ett tungt offer – och kämpa för Guds sak med er egendom och med livet [som insats]; detta är bäst för er – om ni visste [vilken vinst ni kan uppnå i det eviga livet]! (41) Om ett lättfånget byte hade legat inom räckhåll och marschvägen hade varit lätt, skulle de säkert ha följt dig, men de ansåg att färden var lång och strapatserna svåra. Men de kommer att svära vid Gud: "Hade vi haft möjlighet skulle vi självfallet ha gått med er!" – Gud vet att de ljuger och [med sina lögnar] bereder de sin egen undergång. (42) Gud förlåter dig – men varför lät du dem [stanna hemma], innan du hade klart för dig vilka som talade sanning och vilka som ljög (43) De som tror på Gud och den Yttersta dagen ber dig inte befria dem från [plikten] att kämpa [för Guds sak] med sina ägodelar och med livet som insats – och Gud vet vilka de är som fruktar Honom. (44) Inga utom de som inte tror på Gud och den Yttersta dagen och är osäkra i sitt inre och vacklar mellan olika ståndpunkter, ber dig om befrielse. (45) Om de hade velat gå [med de övriga] skulle de helt säkert ha gjort förberedelser för detta. Men Gud ville inte att de skulle gå ut och så höll Han dem tillbaka, och [de fick] svaret: "Stanna hemma med [de övriga] som stannar hemma." (46) Om de hade gått med er skulle de inte ha gjort annat än ställt till oreda för er och sprungit runt [med rykten] från den ene till den andre för att skapa missnöje, och det finns bland er de som gärna lyssnar till [rykten]. Gud vet vilka de orättfärdiga är. (47) Även tidigare försökte de vigla upp dina män och vållade dig många svårigheter, till dess att sanningen kom fram och Guds vilja uppenbarades – till deras stora förargelse. (48) Bland dem fanns några som sade: "Ge mig tillstånd [att stanna hemma] och bespara mig denna svåra prövning!" [Redan deras begäran innebär att] de har satts på prov och inte bestått [provet]! Helvetets [lågor] kommer helt visst att innesluta förnekarna [som en mur]. (49) Om du har framgång kommer de att gräma sig; och om du drabbas av motgångar kommer de att säga: "Det är vad vi förutsåg och var förberedda på", och så går de sin väg, glada och nöjda. (50) Säg: "Ingenting kan drabba oss om det inte är förutbestämt för oss av Gud. Han är vår Herre och vår Beskyddare. Till Gud skall de troende lita!" (51) Säg: "Väntar ni att något annat skall hända oss än ettdera av två ting, som båda utgör det högsta goda? Vi för vår del väntar att Gud skall straffa er

eller att Han skall låta straffet drabba er genom oss. Vänta därför! Vi väntar liksom ni.” (52) Säg [till hycklarna]: ”Vad ni än skänker [av det ni äger], frivilligt eller av tvång, skall det inte tas emot [och inte räknas er till godo], eftersom ni har förhärdat er i trots och olydnad mot Gud!” (53) Skälen till att deras gåvor och bidrag inte tas emot är dessa och inga andra: de tror inte på Gud och på Hans Sändebud, de går inte till bön annat än i sakta mak och när de ger [till goda ändamål] ger de högst motvilligt. (54) Se inte med beundran på deras rikedom och deras [många] söner; med dessa [gåvor som drar med sig bekymmer och tunga offer] vill Gud straffa dem i detta liv och [Han vill] att de ger upp andan, medan de ännu förnekar sanningen. (55) Och de svär vid Gud att de känner samhörighet med er. Men de hör inte samman med er; de hyser i själva verket en djup rädsla [för er]. (56) Om de kunde finna en tillflykt – en grotta eller [till och med] en håla i jorden – skulle de störta i väg dit som hästar i sken. (57) Det finns några bland dem som förtalar dig [Muhammad] vad gäller [den rätta fördelningen av] offergåvorna; om något kommer på deras lott blir de belåtna men får de ingenting blir de missnöjda. (58) Det vore bättre om de nöjde sig med vad Gud och Hans Sändebud ger dem och sade: ”Vi litar till Gud för våra behov och Gud skall av godhet ge oss [vad vi behöver – ge oss det] genom Sitt Sändebud. Vi sätter vårt hopp till Gud. (59) Offergåvorna är avsedda enbart för de fattiga och de nödställda och för dem som har hand om insamlandet av dem och för att vinna hjärtan [för tron] och för att friköpa människor ur fångenskap och slaveri och [för att lätta] de skuldtynngdas [bördor] och för [kampen för] Guds sak och för vandringsmannen. Detta har Gud föreskrivit; Gud är allvetande, vis. (60) OCH DET finns de bland dem som förtalar Profeten och [spydigt] säger: ”Han är idel öra.” Säg: ”Ja, han är idel öra [för det som gäller] ert bästa. Han tror på Gud [och Hans ord] och han litar på de troendes uppriktighet och [genom honom flödar] nåd över dem av er som har tron. Men på dem som talar illa om Guds Sändebud [väntar] ett plågsamt straff.” (61) De svär inför er vid Gud att de vill vara er till lags, men det är snarare Gud och Hans Sändebud som de bör vara till lags om de är troende. (62) Vet de då inte att helvetets eld [väntar] dem som sätter sig upp mot Gud och Hans Sändebud? Där skall de förbli till evig tid – [ett elände och] en förnedring utan like! (63) Hycklarna oroar sig för att en sura som rör dem skall uppenbaras och att den skall avslöja vad de [döljer] i sitt innersta. Säg: ”Fortsätt med era spydigheter! Gud kommer helt säkert att avslöja det som oroar er.” (64) Om du frågade [dem vad de menade med vad de sade] skulle de säkert svara: ”Vi bara skämtade.” Säg: ”Då var era skämt alltså riktade mot Gud, Hans budskap och Hans Sändebud (65) Kom inte nu med [tomma] ursäkter! Ni har förnekat den tro som ni förut bekände.” Även om Vi för några av er

utplånar deras synder, skall Vi straffa andra eftersom de är obotfärdiga syndare. (66) Hycklarna, männen såväl som kvinnorna, är alla skurna ur samma stycke. De anbefaller det som är orätt och förbjuder det som är rätt och de håller ett hårt grepp om penningpåsen. De glömmer Gud och då skall Vi glömma dem. De har sannerligen, dessa hycklare, förhärdat sig i trots och synd. (67) Gud har lovat hycklarna, männen såväl som kvinnorna, och de envisa förnekarna av sanningen, helvetets eld, och där skall de förbli till evig tid; det är ett tillräckligt straff för dem. Gud har fördömt dem och ett ändlöst lidande väntar dem. (68) Så [gick det för] era [likasinnade] föregångare. De ägde mera makt än ni och överträffade er i rikedom och antal söner. De fick njuta sin del [av det goda i denna värld]. Och ni har fått njuta er del [av denna världens goda], liksom de fick som levde före er. Liksom de ägnar ni er åt tomt och meningslöst prat. Alla dessa människors strävanden gick om intet [och blev utan frukt] i detta liv [och i det kommande]. De är förlorarna. (69) Har de inte hört berättas om vad som hände deras föregångare, Noas folk och [stammarna] Aad och Thamud och Abrahams folk och folket i Madyan och de ödelagda [städerna]? Deras sändebud kom till dem med klara bevis. Och det var inte Gud som gjorde dem orätt; nej, de gjorde orätt mot sig själva. (70) MEN DE troende, männen såväl som kvinnorna, är varandras [sanna] vänner och fasta stöd; de anbefaller det som är rätt och förbjuder det som är orätt och förrättar bönen och betalar allmoseskatten och de lyder Gud och Hans Sändebud. Dem skall Gud visa barmhärtighet. Gud är allsmäktig, vis. (71) Gud har lovat de troende, männen såväl som kvinnorna, ett paradiset, vattnat av bäckar, där de skall förbli till evig tid, och sköna boningar i dessa Edens lustgårdar; men större än allt detta är Guds välbehag – detta är den stora, den lysande segern. (72) PROFET! Kämpa outtröttligt mot förnekarna av sanningen och mot hycklarna och visa dig omutligt sträng mot dem; Elden är deras slutliga hemvist – ett eländigt mål! (73) [Hycklarna] svär vid Gud att de inte har sagt något [ont]; men vad de har sagt är ett förnekande av sanningen och de har förnekat den efter att ha förklarat att de underkastar sig Guds vilja. De hade nämligen satt sig något i sinnet som de inte kunde genomföra. Med sina hämndplaner visade de [sin otacksamhet] för Guds nådegåvor och Hans Sändebuds godhet [som hade förbättrat deras ställning och gynnat dem på många sätt]. Om de ångrar sig är detta det bästa för dem; men om de vänder ryggen till skall Gud straffa dem med ett plågsamt straff i detta och i det kommande livet. Och de skall varken [finna] beskyddare eller hjälpare på jorden. (74) Och det finns sådana bland dem som ger Gud detta löfte: "Om Han skänker oss något av Sitt goda skall vi sannerligen ge till de fattiga och vi skall leva ett rättsskaffens liv." (75) Men när Han ger dem något av Sitt goda klamrar de sig girigt fast vid det, vänder ryggen till

och vägrar att infria sitt löfte. (76) Och då låter Han följderna bli att hyckleriet slår djupa rötter i deras hjärtan [och får växa] intill den Dag då de skall möta Honom, detta därför att de bröt sitt löfte till Gud och inte upphörde med sina lögnar. (77) Vet de inte att Gud känner deras tysta tankar och deras hemliga överläggningar, och att Han har full kännedom om allt som är dolt för människor (88) Dessa [hycklare] talar föraktfullt om dem av de troende som i sina offergåvor ger mer än de är skyldiga att ge och hånar dem som inte har annat att ge än [det magra resultatet av] sitt eget arbete. Gud skall låta deras hån återfalla på dem själva – ett svårt lidande väntar dem. (79) [Det är likgiltigt] om du ber Gud förlåta dem eller inte – om du också ber om förlåtelse för dem sjuttio gånger, skall Gud inte förlåta dem. Så [är det] därför att de har förnekat Gud och Hans Sändebud. Gud vägleder sannerligen inte trotsiga syndare. (80) [HYCKLARN] som fick stanna hemma gladdes åt att de sluppit ifrån [fälttåget], eftersom de var emot Profetens [plan]; de kände ovilja mot att tvingas kämpa för Guds sak med sina ägodelar och med livet som insats och uppmanade [till och med andra] att inte gå med [i fälttåget] i den hetta [som rådde]. Säg: "Helvetets lågor är hetare!" Om de bara ville förstå! (81) Låt dem skratta den korta tid [det jordiska varar] – sedan måste de fälla många tårar över allt det [onda] de gjorde! (82) Om Gud låter dig återvända och möta några av dem och de ber om tillåtelse att gå ut [i krig med dig], svara då: "Med mig kommer ni aldrig att gå ut [i krig] och ni kommer aldrig att kämpa med mig mot en fiende! Ni var ju nöjda med att stanna hemma första gången; då kan ni [också i framtiden] stanna hemma med de [andra] som lämnas kvar." (83) Be aldrig för någon av dem som dött och stå inte vid hans grav; de förnekade Gud och Hans Sändebud och de dog med [hyckleriet i hjärtat och] trots i sinnet. (84) Se inte med beundran på deras rikedom och deras [många] söner; med dessa [gåvor som drar med sig bekymmer och tunga offer] vill Gud straffa dem i detta liv och [Han vill] att de ger upp andan, medan de ännu förnekar sanningen. (85) När ett budskap uppenbarades med uppmaningen: "Tro på Gud och kämpa [för Hans sak] med Hans Sändebud", bad dig de välbärgade bland dem att bli befriade och sade: "Låt oss få stanna här med de [andra] som stannar hemma." (86) De var nöjda med att få stanna hemma med de [andra] som lämnades kvar, och deras hjärtan förseglades så att de inte [längre] kunde se [sanningens ljus]. (87) Men Sändebudet och de som följer honom i tron och strävar och kämpar [för Guds sak] med sina ägodelar och livet [som insats] skall belönas med det goda [i detta liv och i nästa] och det skall gå dem väl i händer. (88) Gud har i beredskap för dem lustgårdar, vattnade av bäckar, där de skall förbli till evig tid. Detta är den stora, den lysande segern! (89) [ÄVEN] BLAND ökenaraberna fanns de som kom [med olika skäl] varför de ville befrias [från deltagande], men de

som ville vilseleda Gud och Hans Sändebud [kom inte med ursäkter] utan de stannade [i lägren]. De bland dem som förnekar sanningen skall få av ett plågsamt straff. (90) De svaga och de sjuka skall inte klandras [för att ha stannat hemma], inte heller de som inte kunde bekosta [sin utrustning], om de har varit uppriktiga mot Gud och Hans Sändebud; [dessa] rättsinniga människor kan inte klandras – och Gud är ständigt förlåtande, barmhärtig. (91) Inte heller kan de klandras som vände sig till dig för att du skulle ge dem riddjur och som, när du svarade: "Jag har inga riddjur att ge er", gick sin väg med tårar i ögonen därför att de inte själva kunde bekosta dem. (92) De enda som med rätta kan klandras är de välbärgade som ber om ditt tillstånd [att utebli]. De var nöjda med att höra till dem som lämnades kvar, och Gud har förseglat deras hjärtan så att de inte vet [vilken väg de går]. (93) De kommer att urskulda sig [på nytt] när ni återvänder till dem [från fältttåget]. Säg: "Urskulda er inte – vi kommer inte att tro er! Gud har låtit oss veta hur det är fatt med er. Gud och Hans Sändebud kommer att iaktta era handlingar och ni skall till sist föras åter till Den som känner allt det som är dolt för människor och det som de kan bevittna, och då skall Han låta er veta vad era handlingar [var värda]". (94) När ni återvänder till dem kommer de att svära vid Gud och försäkra er [om sina goda avsikter] för att ni skall lämna dem i fred. Låt dem vara; de är avskum och helvetet skall bli deras sista hemvist – lönen för deras [onda] handlingar. (95) Med sina eder och bedyranden vill de göra er nöjda. Men [även] om ni är nöjda med dem, är Gud inte nöjd med trotsiga syndare. (96) [Många] ökenaraber går längre i förnekandet av sanningen och i hyckleriet [än de bofasta]; det är förklarligt att de inte så noga känner till de gränser som Gud har uppenbarat för Sitt Sändebud. Gud är allvetande, vis. (97) Och det finns de bland ökenaraberna som ser allt vad de ger ut [för Guds sak] som ett bötesstraff, och som väntar och hoppas att ett olycksöde skall drabba er. Men det är över dem som olycksmolnen [skockar sig]; Gud hör allt, ser allt. (98) Men [även] bland ökenaraberna finns det de som tror på Gud och den Yttersta dagen, och då de ger något [för Guds sak vet de att] det närmar dem till Gud och [ger dem en plats i] Sändebudets böner. Helt visst närmar det dem till [Honom] – Gud skall innesluta dem i Sin nåd; Han är ständigt förlåtande, barmhärtig. (99) Föregångsmännen, de första av dem som utvandrade och [de första] hjälparna, och de rättsinniga [människor] som följde i deras spår – Gud är nöjd med dem och de är nöjda [där de njuter] Hans [gåvor]: Han har i beredskap för dem lustgårdar, vattnade av bäckar, där de skall förbli till evig tid. Detta är den stora, den lysande segern. (100) Men bland ökenaraberna omkring er, liksom bland dem som bor i [Profetens] stad, finns trotsiga hycklare som inte ger upp. Du känner dem inte, men Vi känner dem. Vi skall ge dem dubbelt straff [i denna värld] och sedan skall

de utlämnas åt ett svårt lidande. (101) Och [det finns] andra som erkänner sin synd – som har låtit en god handling följas av en dålig – kanske skall Gud, som ständigt förlåter, i Sin barmhärtighet godta deras ånger. (102) Tag då emot något av dem som offergåva [Muhammad]; så renar du dem [från synd] och hjälper dem att växa [i rättfärdighet]. Och be för dem – dina böner ger dem trygghet och tröst; Gud hör allt, vet allt. (103) Vet de inte att det är Gud som tar emot Sina tjänares ånger och [deras] offergåvor, och att Gud är Den som går den ångerfulle till mötes, den Barmhärtige (104) Säg: "Handla! Gud kommer att iaktta era handlingar och Hans Sändebud och de troende likaså. Och ni kommer att föras tillbaka till Honom som känner allt det som är dolt för människor och det som de kan bevittna, och då skall Han låta er veta vad era handlingar [var värda]." (105) Men [det finns] andra, som måste invänta Guds avgörande; Han kommer antingen att straffa dem eller omfatta dem med Sin barmhärtighet – Gud är allvetande, vis. (106) OCH DET finns de som uppförde en moské för att vålla skada, sprida otro och splittra de troende och som en utpost för dem som förut kämpade mot Gud och Hans Sändebud. De kommer att bedyra: "Vi ville bara göra gott", men Gud är vittne till att de ljuger. (107) Sätt aldrig din fot där! En moské som, från den dag då bygget tog sin början, som [enda] syfte haft att leda [människorna] till sann gudsfruktan, är sannerligen långt mera värd att du där förrättar bön; i den [samlas] män som älskar att rena sig, och Gud älskar dem som strävar efter renhet. (108) [Vem är den bäste?] Den som uppför sin byggnad på en grund av gudsfruktan och strävan att vinna Guds välbehag eller den som bygger sitt hus på lös grund, vid randen av ett stup, så att det störtar samman [och drar] honom med sig ned i helvetets eld? Gud vägleder inte de orättfärdiga; (109) byggnaden som de har uppfört kommer inte att upphöra att plåga dem som en tvivlets [värkande tagg] i deras sinnen, till dess deras hjärtan brister. Gud är allvetande, vis. (110) GUD HAR [slutit ett avtal] med de troende, enligt vilket Han i utbyte för deras liv och egendom lovar dem paradiset; de kämpar för Guds sak och dödar eller dödas. [Detta är] ett fast och klart löfte, vars sanning Han har bekräftat i Tora och Evangeliet och i Koranen, och vem uppfyller sina löften bättre än Gud? Gläds därför över det avtal som ni har slutit – detta är den stora, den lysande segern! (111) De [får glädjas åt denna seger] som vänder tillbaka till Gud i ånger [när de har syndat], de som tillber och prisar [Honom] och som ständigt färdas [i Hans ärenden], de som böjer ryggar och faller ned på sina ansikten [inför Honom], som anbefaller det som är rätt och förbjuder det som är orätt och som inte överskrider de gränser som Gud [har fastlagt]. [Muhammad!] Kungör detta glada budskap för de troende! (112) DET ANSTÅR inte Profeten och inte heller de troende att be om syndernas förlåtelse för

avgudadyrkare, även om de hörde till deras nära anförvanter, sedan det klargjorts för dem att Elden är sådana [människors] arvedel. (113) Och Abrahams bön att hans fader skulle förlåtas var ingenting annat än uppfyllelsen av ett löfte till denne, men när det blev klart för honom att fadern var en fiende till Gud, tog han avstånd från honom. Abraham var en ömsint och fördragsam [människa]. (114) Gud låter inte de människor som Han har kallat [till trons väg] gå vilse, förrän Han har klargjort för dem vad de bör avhålla sig från. Gud har kunskap om allt. (115) Guds är herraväldet över himlarna och jorden; Han skänker liv och Han skänker död. Ni har ingen beskyddare och ingen hjälpare utom Gud. (116) GUD HAR i Sin nåd inneslutit Profeten och dem som övergav ondskans rike och dem som gav utvandrarna husrum och hjälp - dem som följde honom i de mörka stunder, då några bland de troende nära nog hade svikit. Ja, Han inneslöt dem [alla] i Sin nåd; Han, den Barmhärtige, ömmade för dem. (117) Och [Han har visat] de tre Sin nåd, de tre som inte gick med [i fälttåget] men som [till sist], när jorden och dess vidder tycktes dem trång och de greps av djup beklämning, förstod att de inte kunde fly bort från Gud utan måste [finna en väg] tillbaka till Honom. Då inneslöt Han dem i Sin nåd, så att de i ånger kunde vända sig ifrån synden; Gud, den Barmhärtige, går den ångerfulle till mötes. (118) TROENDE! Frukta Gud [i ert tal och i era handlingar] och håll samman med dem som älskar sanningen! (119) Människorna i Profetens stad och ökenaraberna i dess grannskap bör inte tveka att följa Guds Sändebud och de bör inte sätta sina egna intressen före hans. Allt vad de måste utstå [i kampen] för Guds sak, törst, trötthet eller hunger, och alla steg de tar som väcker förnekarnas vrede och allt vad de uppnår i kampen mot fienden, [allt] detta räknas dem till förtjänst som goda handlingar. Gud låter inte dem som gör det goda och det rätta gå miste om sin lön. (120) Och vad de än ger ut [för Guds sak], vare sig summan är liten eller stor, och var de än vandrar [i Guds ärenden], förs detta upp [i deras bok] för att Gud skall belöna dem för det bästa av allt vad de gjorde. (121) Men alla troende bör inte gå ut i strid. Om några i varje grupp blir kvar kan de fördjupa sina kunskaper i religionen för att sedan [förmana och] varna de sina vid deras återkomst, [varna dem] att vara på sin vakt [mot det onda]. (122) Troende! Kämpa mot förnekarna i er när-het och visa dem obeveklig stränghet; och var förvissade om att Gud är med dem som fruktar Honom. (123) NÄR EN sura uppenbaras säger några av dessa [hycklare]: "Vem av er har känt sin tro stärkas genom detta?" De troende däremot känner sin tro växa och därför gläds de över [varje ny uppenbarelse]. (124) Men de vars hjärtan är sjuka av tvivel drivs av den [nya uppenbarelsen] allt djupare ned i sin smutsiga synd, och de dör som förnekare. (125) Inser de inte att de sätts på prov gång på gång, år efter år? Men de ångrar sig inte

och de lägger inte [prövningarna] på minnet. (126) Och då en sura uppenbaras ser de på varandra [och frågar]: "Är det någon som ser oss?" – och så drar de sig undan. Gud har låtit deras hjärtan vända sig ifrån [trons ljus], eftersom de är människor som inte använder sitt förstånd. (127) ETT SÄNDEBUD har nu kommit till er, [en man] ur era [egna] led. [Tanken] att ni kan drabbas av straff tynger hans sinne, alla hans omsorger gäller er. Han ömmar för de troende, full av kärlek. (128) Och om de vänder sig ifrån dig [Muhammad] säg då: "Jag behöver ingen utom Gud. Han är den Ende Guden; till Honom litar jag; Han som är Herren till härlighetens och allmaktens tron. (129)

[KAPITEL 9](#)

[«KORANENS BUDSKAP KAPITEL 10](#)

[KORANENS BUDSKAP KAPITEL 8»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)